

[Nær Christensen]

ge tidspunkt til at nedsætte en kommission, der skal foretage en tilbundsgående undersøgelse af dette spørgsmål. Nationalbankloven fik vi i 1936, og formålsparagraffen er jo at opretholde et sikkert pengevæsen her i landet samt at lette og regulere pengeomsætningen og kreditgivningen. Nationalbanken udøver i dag en meget stor informationsvirksomhed, og den har på baggrund af denne rapport endvidere tilkendegivet, at den vil være positiv over for ønsket om en udvidet informativ virksomhed. Det er noget, vi i CD kan tilslutte os.

Med hensyn til den direkte kontakt mellem Folketinget og Nationalbanken har de enkelte medlemmer såvel som udvalgene efter gældende praksis kunnet rette spørgsmål til Nationalbanken gennem økonomiministeren. Folketinget er repræsenteret i bestyrelsen og repræsentantskabet.

Derfor må det alt i alt siges, at koordinationen mellem Nationalbanken og regeringen må være formelt og reelt veludviklet. Der savnes ikke lejligheder til at udveksle de synspunkter, som parterne ind imellem kan have.

Når Nationalbanken i øvrigt har haft kritiske bemærkninger til den økonomiske udvikling, har disse mere taget sigte på en efter bankens opfattelse ikke tilstrækkelig håndfast finanspolitik og en for hurtig omkostningsudvikling, som tilsammen har overladt for store byrder til pengepolitikken. Men de resignationer, som Nationalbanken har givet udtryk for, kan selsagt ikke tolkes som udtryk for manglende koordination i den økonomiske politik, der ville kunne afhjælpes ved ændret lovgivning eller praksis vedrørende Nationalbankens deltagelse i beslutningsprocessen.

Mange ressortministerier beskæftiger sig i dag med emner, der er væsentlige for pengepolitikken. Ud over de to økonomiske ministerier – finansministeriet med sit budgetdepartement og økonomiministeriet med regeringens økonomiske sekretariat – har især industriministeriet og boligministeriet samt skatte- og afgiftsministeriet væsentligt påvirket rammerne for og virkningerne af den danske pengepolitik. Det er klart, at en så stor kreds af deltagende ministre og embedsmænd stiller store krav til såvel samarbejde som koordination.

Jeg vil kort beskæftige mig med den politik, regeringen har ført vedrørende indkomst- og finanspolitikken.

Da regeringen for tre år siden overtog et fallitbo, var det dystre kommentarer som »nær afgrunden« og mange andre overskrifter, man dengang kunne læse og følge i dagspressen. Siden firkløverregeringen er kommet til, er det gået roligt og støt den rigtige vej. Regeringen har formået at sætte kursen rigtigt. Vi har i dag et erhvervsliv, som har lyst til at investere, vi har et erhvervsliv, som har optimisme og tro på fremtiden. Den 6. november 1985 havde den tidligere cheføkonom Steffen Møller et indlæg i Erhvervsbladet. Jeg vil gerne have lov til at citere, hvad han skrev:

»Underskuddet på statsfinanserne og betalingsbalancen vil snart være en saga blot.«

Han forudså altså, at renten ville falde til omkring 7–8½ pct. Steffen Møller roste regeringen for at have opfundet opsvingsteorien eller, som han udtrykte det, »en omvendt Heinesen«. Befolkningen har fået tro på fremtiden, og jeg synes, det er dejligt at læse disse bemærkninger.

Ingen skal være i tvivl om, at det er det danske erhvervsliv, vi skal satse på. På den måde får vi også løst en stor del af den arbejdsløshed, som vi har i dag. Det største ønske er vel, at vi får så mange mennesker i arbejde som overhovedet muligt.

Endvidere må vi heller ikke glemme, at andre ting spiller ind i hele vores økonomi, og her tænker jeg bl.a. på dollarkursen. I Børsens Nyhedsmagasin den 7. oktober 1985 kan man læse, at gælden til udlandet kun vokser lidt i år. Det skyldes som sagt den omtalte dollarkurs. Flere økonomer forudsiger et meget stort fald i dollarkursen. Dette forhold er blevet helt overset i den aktuelle bekymring over det store betalingsbalanceunderskud i år.

Til sidst vil jeg sige, at centrum-demokraterne helt og fuldt tilslutter sig økonomiministerens redegørelse til Folketinget i dag.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Allerførst vil jeg godt sige, at jeg synes, det er en grundig og interessant redegørelse, det økonomiske råd har udarbejdet, den pengepolitiske rapport, og da jeg læste den, kom jeg til at tænke på, at i virkeligheden ville det